

תואר של נסמך ותפקידיו, ואמנם החזיק רב הונא עצמו כסמוך ודן דיני קנסות ג), ולכן כאשר הדגיש רב ענן שמדבי ריש גלותא שלילת סמיכתו ותארוהו "הונא חברן" יצא לריב נגדו.

וגם הפעם בחר רב הונא לדבר בלישנא דחכימי למען אשר לא יעמוד רב ענן על מצפון חדודו, כאשר השתמש בסגנון כזה ביחס לרב נחמן, ראה ברכות מ"ז סע"ב שאמר רב הונא תשעה וארון מצטרפין, אמר ליה, רב נחמן: וארון גברא הוא? אלא אמר רב הונא תשעה נראין כעשרה מצטרפין, אשר בדבריו האחרונים רק ביאר אשר היה במחשבתו תחילה, שגם בראשונה לא הוציא דברי רוח מפיו כי אם רמוז כוונתו בלישנא דחכימי באמר תשעה וא' אחד ר' חוק ונ' ראה מצטרפין ד), כן השכיל רב הונא גם עתה לשלוח לרב ענן: ענן! ע' ישור נ' כסי נ' גבית ממקרקעי או ממטלטלי?

והוסיף עוד: ומאן יתיב בי מרויחא ברישא? גם זו מליצה מחודדת נגד רב ענן, כי כבר אמרו חכמים בבבא בתרא ק"כ ע"ב שבישיבה החכם מיסב בראש אבל במסיבה הזקן מיסב בראש, אולם מופלג בחכמה גם במסיבה מיסב בראש, ראה רשב"ם שם ובש"ע יו"ד סי' רמ"ד סע' י"ח, ומעתה לו באו רב הונא ורב ענן יחד למסיבה אחת בטח היה רב הונא המסיב בראש מלבד אשר היה רב הונא מופלג בחכמה כאשר נזכר מאמרם במוע"ק כ"ח א שרבא ביקש חוכמתיה דרב הונא, הנה היה רב הונא קשיש מרב ענן, והזקן הן ודאי מיסב בראש, לכן שלח להגיד לרב ענן: "מאן יתיב בי מרויחא ברישא" הלוא אני, מבלי לפגום ברגש הענוה אחרי שיכול היה לחשוב כמו שירצה — אם מפני חכמה אם מפני זקנה ה) — בכל אופן צריך אתה לנהוג בי כבוד. וחכמתו עמדה לו, רב ענן לא עמד על פתרון חדודו והוצרך לשאול את מר עוקבא, ובספרו לו גופא דעובדא היכי הוי הוכיחו מר עוקבא על אשר לא תיאר את מר עוקבא כיאות לו.

מקום שהוזכר זה השם צריכים לחקור ע"ס תוכן הסוגיא ושאר החכמים הנזכרים עמו באותו ענין ולזהות איזה "רב הונא" ולפעמים יתקנו ע"ז נוסחאות משובשות.

ג) ראה בבא קמא ל"ז רע"א בחנן בישא, בסנהדרין ג"ח סע"ב רב הונא ק"ז ידא, וכד נפיק רב הונא לדינא אמר הכי אפיקו לי מאני חנותאי מקל ורצועה ושופרא וסנדלא סנהדרין ז' ע"א [וראה בתומים סי' א אורים אות א שהתלבט למה רק רב הונא עשה כן] ברור כי חפץ להדגיש היותו סמוך בעוד אשר לבלתי סמוך אין מוציאין כלי הדיינים ראה סמ"ע חו"מ סי' א סק"א ובמקורות.

ד) בנחל אשכול שעל ס' האשכול להראב"ד בהל' תפלה ע' 27 הע' י"ג הביא שמעתי ארון ר"ת א' אחד ר'ואה ר'אינו נ'ראה, ופריך ארון גברא הוא ומשני אלא תשעה שנראין כעשרה בצירוף הקב"ה, וכמ"ש שנים ושבת ר"ת שנים ש"ש ב'הם ת'ורה, ופריך וכי שבת גברא הוא, ומשני ב' ת"ת המחודדים זא"ז בהלכה, וזהו דרך דרוש, לדעתי נראה יותר שמוסב על אמרם לעיל שם שאין מזמנין על עם הארץ ואפי' מי שקרא ושנה ולא שימש ת"ח אין מצטרפין, על זה אמר ר' אמי כי שנים המחודדים זא"ז בהלכה וא' אחד ש'אינו ב'ן ת'ורה מצטרפין כל שאינו ע"ה גמור, כן "וארון" שפענחתי מיוסד בהלכה, וכאשר העירו בנהש"ס שם מ"ח א ששה ודאי לא מבעיא שהכוונה ששה וד' איזכלי י'רק לא מבעיא, וכן הביא הצ"ח שם בשם הרבי ר' העשל [ובאשגרה נקטו כן לעיל כ"ה ב עשרה ודאי כו'] הרי שדברו חכמים בקצורים וברמזי ראשי תיבות.

ה) וכיון שכבר ניתנה רשות לפענח ר"ת יורשה לי לרשום כי נקטו "מרוח" כרמז מ'סיב ר'אש ז'קן ח'כם כאשר ביארו אחרי כן ומיוסד בלה"כ [איוב כ"ט כ"ה] אש ב ראש כאשר אבליים ינחם.